

Marion Lennox
BALZAMAS ŠIRDŽIAI
Romanas

Versta iš Marion Lennox, The Doctor's Proposal, 2006

© Marion Lennox, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dalia Vabalienė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Kaip reikia belsti į viduramžių pilies duris? Ir iš kur tokia pilis išdygo atkampioje Australijos žvejų gyvenvietėje?

Daktarė Kerstė Mekmehon buvo susirūpinusi ir pavargusi, o dar pradėjo lyti. Pilies durims atidaryti reikėjo tarano, nes nederanti prie jų telefonspynė buvo bejėgė. Jos nedrąsus beldimas tiesiog juokingas. Pabeldė smarkiau ir šūktelėjo, bet niekas neatsakė.

Pakaks. Čia atvažiuoti - kvailystė. Sjužė skundėsi mėšlungiu. Jos susiras Delfinų įlankoje viešbutį, o iš ryto pramuš pilies sienoje skylę. Jei tik pavyks Sjužę vėl čia atgabenti.

Sustojo, nes kitoje durų pusėje pasigirdo lojimas. Ar kas nors ateina?

Plačios medinės durys šiek tiek prasivėrė, paskui plačiau. Pro jas lindo neaiškios kilmės ilgakojis rudas šuo. Už antkaklio jį čiupo ranka. Vyro ranka.

Kerstė žengė atgal. Vietovė atrodė nužengusi tiesiai iš gotikinių romanų. Aukštai ant uolų virš jūros, violetinių kalnų fone dunkso pilis. Vakarėjančiose ūkanose Kerstė beveik tikėjosi, kad ją pasitiks alebardomis ginkluoti kariai,

lydimi būrio senovinių medžioklinių šunų.

- Borisai, jei ant ko nors šoksi, tau bus riesta.

Moteris sumirksėjo. Neatrodė, kad balso savininkas būtų alebarda grasinantis karys. Bal-sas buvo... malonus?

Durys atsivėrė plačiau ir ji nusprendė, kad būdvardžio malonus negana.

Karys buvo žavus. Šešių pėdų dviejų colių ūgio, įpusėjęs ketvirtą dešimtį. Tamsiai rudi garbanoti plaukai išsidraikę - tokie ir turi būti jos vyrų plaukai.

Jos vyrai? Robertas? Ši mintis kėlė tik šypseną, ir Kerstė be vargo nukreipė dėmesį į savo karį.

Kas dar? Veidas kampuotas, stambių bruožų, nugairintas vėjo. Akys šypsojo net kai buvo rimtas. Jo kūnas... puikus.

Ak, po galais, ar tai ji stovi prie keistos aust-rališkos pilies ir jaučia geidulį nepažįstamo vyriškio kūnui? Visą gyvenimą stengėsi nepa-mesti galvos, o dabar, kai viskas kabo ant plauko, jai tik trūksta susipainioti su nepažįs-tamu vyru. Namuose ji su malonumu, saugiai susitikinėja su Robertu, kuris bus geras ir pati-kimas tol, kol ji norės. Padėtį valdo ji. Jos vy-ras - medicina.

Tačiau šis karys buvo nuostabus.

- Hm...labas, - bandė ji sveikintis.

Nepažįstamasis atitraukė šunį, duodamas laiko jai atsikvėpti. Už šuns ir žmogaus buvo matyti pilies priekiemis. Tai štai kodėl niekas neatsiliepė - ji beldėsi į gynybinius vartus.

O už vartų... Pilis atrodė skendinti nériniuose iš spindinčio balto akmens: tie bokšteliai, gynybiniai įtvirtinimai! Kerstė tiesiog išsižiojo. Keistas septynioliktojo amžiaus ir modernios architektūros derinys buvo fantastiško grožio. Pilis stovėjo taip toli nuo vartų, kad Kerstei labai pasisekė, jog ją išgirdo.

Reikia liautis spoksojus.

- Kuo galėčiau padėti? - paklausė vyras, o ji bandė dėstyti kuo aiškiau.

- Mes su seserim atvykome aplankyti Enguso. Grafo.

- Apgailestauju, bet Jo Šviesybė lankytojų nepriima. - Pasakyta buvo griežtai, paskubomis, prieš vėl uždarant vartus.

Ji įspraudė į tarpuvartę koją.

Padarė klaidą. Tokių vartų ne ypač tvirto sudėjimo, penkių pėdų keturių colių ūgio daktarei vienu kojos pirštu nesuturėti. Iš skausmo Kerstė riktelėjo. Jos karys nusikeikė ir vartai

vēl atsvērē.

- Ar jus užgavau?

- Taip.

- Nereikėjo kišti kojos.

- Jūs bandėte užtrenkti man prieš nosį var-
tus.

Vyras atsiduso. Laukdami, kas bus, kurį laiką
abu tyrinėjo koją, bet ji avėjo storais sportba-
čiais. Be to, greitai koją ištraukė. Tikriausiai
nieko baisaus, šiek tiek nubrozdino.

- Atsiprašau, - pasakė vyras švelnesniu tonu,
Kerstė vėl pagalvojo, kad jis žavus. Jo balsas
buvo žemas ir skambus, su tingiu australišku
akcentu. Na, ko kito galėjai Australijoje tikė-
tis? Bet jis atrodė iš tikrųjų susirūpinęs.

Tas jo rūpestingumas suvirpino kažką, kas
nebuvo liesta daugelį metų. Tikriausiai ji per-
nelyg pavargusi, nusprendė stebėdamasi, kad
jai tai svarbu. Rūpinasi? Tai ji visada visais
rūpinasi.

- Jo Šviesybė nepasirengęs priiminėti lanky-
tojų, - pasakė vyras švelniu, įtikinamu tonu,
kuris ją keistai veikė. - Jis niekada nepriima
turistų.

- Mes - ne turistės.

- Mes?

Kerstė mostelėjo į automobilį, iš kurio susirūpinusi žvelgė Sjuzė.

- Mes su seserim.

- Jūs amerikietė.

- Pataikėte, - atšovė ji, - bet mes ne turistės.

- Tačiau aplankyti Jo Šviesybės vis tiek negalima. - Vartai vėl pradėjo užsiverti.

- Mes giminės, - skubiai išpoškino moteris ir vartai sustojo.

Vyro veidas surimtėjo.

- Ką jūs pasakėte?

- Mes iš Enguso giminės, - aiškino ji. - Sukorėme tokį kelią iš Amerikos jo aplankyti.

Stojo mirtina tyla. Kerstė suprato klydusi, kad vyro akys visada šypsosi. Dabar jos nebesišypsojo: jo veidas tapo šaltas, niekinantis, atsainus ir labai, labai piktas.

- Per anksti atvykote, - pareiškė jis ir patraukė prie savęs šunį, tarsi nuo jos būtų galima užsikrėsti kokia liga. - Taip ir maniau, kad netrukus susirinks maitvanagiai, o jūs jau ir čia. Bet Engusas dar gyvas.

Jis nė nepažvelgė į jos koją.

Vartai priešais ją užsitrenkė.

Grižusi prie automobilio Kerstė viską smulkiai papasakojo Sjuzei. Per dešimt minučių, kol atsigėrė arbatos iš termosu, seserys taip ir nesugebėjo suprasti, kas vyksta.

- Na, bent jau žinome, kad atvykome pagal adresą, - pasakė Kerstė seseriai. - Tik nežinau, kas tas sargybinis. Sūnus?

- Buvau įsitikinusi, kad Engusas neturi sūnaus. - Sjuzė patogiausiai sėdėdama - ne juokas, kai esi aštuntame nėštumo mėnesyje. Kerstės sesuo dvynė per ilgai sėdėjo, bet joms atvykus prie pilies nepanoro išlipti. Tam reikia pastangų. „Sjuzei viskas per sunku“, - liūdnai mąstė Kerstė. Pastarosiomis savaitėmis jos nuotaika tik blogėjo. Gydytojų nustatyta depresija ją luošino. Dar baisiau - kėlė grėsmę. - Tai ką darom? - paklausė Sjuzė, tačiau neatrodė, kad jai būtų rūpėjęs Kerstės atsakymas.

Viskas ant Kerstės galvos. Kaip visada.

Kerstė klusniai ėmė sukti galvą. Ką daryti? Grižti į miestelį, o iš ryto vėl bandyti papulti į vidų? Skambinti telefonu? Pirmiausia reikėtų paskambinti, bet neaišku, ar čia prisiskambins. Žvilgtelėjo į Sjuzę. Sesuo atrodė visiškai nusi-kamavusi ir Kerstė suprato, kad neturi iš ko rinktis.

„Kelionė virto stačiai pragaištim“, - nusiminusi galvojo ji. Namuose, Niujorke, sumanymas atrodė visiškai geras. Netgi protingas. Pastarieji keli mėnesiai Sjuzei buvo bjaurūs ir Kerstė darė viską, kad ištrauktų seserį iš depresijos, kuri grėsė savižudybe.

Prieš dvejus metus Sjuzė ištekėjo už Rorio Duglaso, Australijos škoto. Susipažinęs su Sjuze jis po dviejų minučių nusprendė, kad Amerika ir Sjuzė - jo lemtis. Vedybos jaunąją porą nušvietė laime. Prieš šešis mėnesius Kerstės sesuo spinduliavo iš džiaugsmo anksti pastojusi, jiedu su Roriu linksmi rengėsi ilgai ir laimingai gyventi. Tačiau įvyko automobilio katastrofa ir Roris žuvo. Sjuzė buvo sunkiai sužalota, bet jos dvasinė būklė buvo dar blogesnė nei fizinė.

Psichiatrai nepadėjo. Niekas nepadėjo.

- Kodėl mums nenuvykus į Australiją? - pagaliau paklausė Kerstė prieštarauti neleidžiančiu balsu. - Juk apie Rorio giminę težinai tiek, kad tėvai mirę, o su broliu jis nesutarė. Galime aplankyti bent jo gimtinę. Delfinų įlanka? Ar tikrai ten yra delfinų? Ji pakrantėje, kažkur į pietus nuo Sidnėjaus. Skamba viliojamai. Galiu paimti iš ligoninės atostogų. Leidžiamės į kelionę ir viską iššniukštinsime, o paskui galėsi

savo vaikui papasakoti, iš kur kilęs jo tėtis.

Sumanymas atrodė protingas. Aišku, Sjuzė nėščia, o ir stuburas sužalotas - turės laiką leisti vežimėlyje, bet Kerstė gydytoja ir mokės ją pasirūpinti. Kadangi Sjuzė buvo ištekėjusi už australo, jos sveikatos išlaidas dengė Australija. Septynių mėnesių nėštumas buvo riba, kai oro linijos dar leido keliauti, bet Kerstė nusprendė, kad nieko baisaus nebūtų net joms įstrigus. Jei kūdikis gimtų Australijoje, Sjuzė turėtų australiuką. Būtų puiku.

Sjuzė nuo pat kelionės pradžios buvo apatiška ir joms nesisekė. Vos lėktuvas Sidnėjuje pasiekė žemę, Sjuzei prasidėjo priešlaikinio gimdymo požymiai. Paskui keturios savaitės praėjo gresiant papulti gydytojams po peiliu, o Sjuzės depresija dėl priverstinio nieko neveikimo gilėjo.

Kūdikis liko in situ. Dabar Sjuzės nėštumas buvo aštuoni mėnesiai, ir jei prasidėtų sąrėmiai - ne tragedija. „Pakaks tinginiauti, - iš nevilties nusprendė Kerstė, - reikia veikti“. Pagaliau jos patraukė į tikslą: atsargiai, pamažu, kad galėtų važiuodamos apsižvalgyti.

Kerstei nesisekė išjudinti Sjuzės, kuri vis gičiau grimzdo į save. Dabar jos žiūrėjo įsmeigusios akis į įspūdingą tvirtovę, o Sjuzės suglu-

męs veidas atspindėjo tai, kas dėjosi Kerstės širdyje.

- Kodėl Roris man nesakė, kad jo dėdė - grafas? - sušnibždėjo Sjuzė. - Ir gyvena rūmuose... Jei būčiau žinojusi, jokių būdu nebūčiau važiavusi.

Kerstė pripažino, kad ši žinia jas sukrėtė. Atvykusios į Delfinų įlanką tą popietę jos užsuko į paštą paklausinėti ir buvo priblokštos.

- Engusas Duglas? Ieškote Jo Šviesybės. Grafo.

- Ar Engusas Duglas - grafas? - nustebė Kirstė, o pašto viršininkė nusišypsojo ir nusiteikusi paplepėti atsirėmė alkūnėmis į stalviršį.

- O kaipgi. Mūsų Engusas - karališkosios šeimos atstovas Delfinų įlankoje. Jis yra Loganaicho grafas, pats taip tvirtina, bet tuo seniai nesipuikuoja.

- Loganaichas, - pakartojo nieko nesuprasdama Kerstė, bet tos ponios nereikėjo raginti, kad paaiškintų plačiau.

- Matyt, jo šeimos pilis Škotijoje sudegė iki pamatų, - pasakojo ji. - Lordas Engusas sako, kad ten gyventi būtų nemalonu - visur skersvėjai, - nedidelis nuostolis. Jo Šviesybė dėl tos pilies nesisieloja. Jis škotas tik tada, kai reikia

segėti sijoną. Ak, kad jūs matytumėte jį su škotišką sijoną! Šiaip ar taip, lordas Engusas ir jo broliai išvyko iš Škotijos paaugliai, o du iš jų, vyresnieji, atkako čionai.

- Papasakokite apie juos, - vos girdimai paprašė Kerstė, o poniai to tik ir reikėjo.

- Lordas Engusas karo metu vedė medicinos seserį, - pasakojo ji, rodydama į bendruomenės skelbimų lentą. Pageltusio laikraščio iškarpoje buvo matyti pagyvenusios ponios nuotrauka kažkokios kaimo šventės metu. - Tai - amžinatilsi Deirdrė. Nepaprasta, nepaprasta moteris! - Ji šniurkštelėjo ir Kerstė suprato, kodėl išblukęs laikraštis tebekaba ant lentos. Tai buvo asmeninė netektis.

- Ar jie turėjo vaikų? - pasiteiravo ji ir pasakotoja stipriai, beveik piktai, papurtė galvą.

- Neturėjo jie vaikučių, bet buvo laimingi, - pašto viršininkė griebėsi nosinės ir nusišnypštė. - Deirdrė mirė vos prieš dvejus metus, Jo Šviesybei iš skausmo plyšta širdis. Mes visi sielvartaujame. Dabar Jo Šviesybė senatvėje liko vienas. Daktaras man sakė, kad jo prasti popieriai. Daktaras daro viską, ką gali, bet ką jis vienas gali padaryti.

- Minėjote... Jo Šviesybė... turėjo brolių? - at-

sargiai pasiteiravo Kerstė, nukreipdama temą nuo nusiplūkusio gydytojo. Ponios veidas persikreipė.

- Brolis, kurį pažinojome, buvo... nei šioks, nei toks. O merginą vedė dar baisesnė. Jie susilaukė dviejų berniukų: Rorio ir Keneto. Berniukai gimė čia, tačiau neužilgo šeima išsikraustė. Vaikai čia atvažiuodavo per mokyklos atostogas žmoniškiau pagyventi. Deirdrė ir Engusas juos beprotiškai mylėjo, bet, kiek teko girdėti, Kenetas, kaip ir jo tėvelis, nebuvo taikaus būdo. Jis nuolat kibo prie Rorio. Galiausiai Roris juo atsikratė persikeldamas į Ameriką. Prieš kelis mėnesius sužinojome, kad Roris žuvo autoavarijoje. Jo Šviesybė buvo tiesiog priblokštas. Kenetas kartais apsilanko, bet vietiniai jo nemėgsta. Galvą gulda, kad po Enguso mirties jo nevadinsime lordu Kenu... Fui!

- Bet... Engusas tebėra grafas, - sušnibždėjo Sjužė, apsvaigusi nuo informacijos pertekliaus. Pašto viršininkė su užuojauta pažiūrėjo į ją, sėdinčią vežimėlyje, ir nusišiepė.

- Atrodo juokinga, tiesa? Jo Šviesybė nemėgsta būti tituluojamas. Sako, kad pakanka vadinti Engusu. Bet mes tarpusavyje jį vadiname lordu Engusu arba oficialiai - lordu Dug-

lasu. Ką jiedu su Deirdre padarė mūsų miestelio labui... Geriau nepradėsiu pasakoti. Pamatytumėte jo namus! Mes juokais juos vadiname Loganaicho pilimi, bet toks vardas išties tinka. Kaip juos rasti? Aš jums nubraižysiu kelią.

Rorio dėdė grafas? Loganaicho pilis?

Tada Sjuzė įsigeidė grįžti namo, o dabar, sėdėdama automobilyje prie nuostabiai švytinčios akmeninės tvirtovės, naujosios Loganaicho pilies, pasisuko į savo dvynę seserį - tokio niūraus jos žvilgsnio Kerstė dar nebuvo mačiusi.

- Kerste, ką mes čia veikiame? Grįžkime į Ameriką. Kokios mes kvailos, kad čia atvažiuojame.

- Sukorėme tokį kelią ir tu žinai, kad dabar negalime grįžti į Ameriką. Joks lėktuvas tavęs nepriims, kol nepagimdysi. Susiraskime nakvynę, o iš ryto grįšime.

- Važiuokime iš ryto į Sidnėjų.

- Ne, Sjuze, tau negalima prarasti ryšio su Roriu.

- Jau praradau. Girdėjai pašto viršininkę - Roris nutraukė su dėde bet kokius ryšius.

- Roris apie Engusą ir dėdienę kalbėdavo su meile....